

kládá, ježto byl jen dvakrát odsouzen pro přestupky a jeho činnost v souzeném případě mu v této době za vinu kladená nenaplnuje vůbec skutkovou podstatu nějakého trestného činu, a také ostatním podmínkám § 229 tr. z., pokud v souzeném případě vůbec přicházejí v úvahu, je rovněž zřejmě vyhověno, dlužno zmateční stížnosti dáti za pravdu, že obžalovanému prospívá promlčení jeho trestného činu, a tedy okolnost, pro kterou již nemůže za tento trestný čin býti stíhán. Uznal-li ho nalézací soud přes to vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. z., je jeho rozsudek stížen zmatkem podle čís. 9 b) § 281 tr. ř.

Čís. 5984.

Formálny dôvod zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. je daný len vtedy, ak nemožno preskúmať výrok porotcov pre jeho nejasnosť, neúplnosť, alebo preto, že si odporuje; o taký prípad však nejde, jestliže porotcovia časť skutočností, vyskytnuvších sa na hlavnom pojednávaní — od seba odlišných a obsažených v rôznych otázkach skutkových — prijali za pravdivú, inú časť však nie.

Úmysel vopred uvážený (§ 278 tr. zák.) predpokladá síce, aby medzi rozhodnutím pachateľovým, usmrtiť človeka, a vykonaním činu uplynula nejaká doba, v ktorej by pachateľ v klude rozvážil svoj čin a jeho následky, nie je však treba uplynutie doby určitého, presne vymedzeného trvania; záver o úmysle predpokladanom v tomto ustanovení zákona možno učiniť tiež z iných okolností prípadu, najmä z prípravy smerujúcej ku spáchaniu činu a zo spôsobu jeho prevedenia.

(Rozh. zo dňa 2. októbra 1937; Zm IV 448/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným pre zločin vraždy a i., zmätočné sťažnosti obžalovanej A. a jej obhájcu čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Dôvod zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. uplatňujú obžalovaná a jej obhájca tvrdeniami, že vraj vo verdikte porotcov je rozpor, že verdikt je nejasný a nesrozumiteľný, keďže porotcovia čiastku tvrdenia obžalovanej uznali za nepravdivú (záporným zodpovedaním 2. až 5. skutkovej otázky prvej skupiny), inú čiastku však prijali za pravdivú (kladným zodpovedaním 6. skutkovej otázky prvej skupiny). Zmätočná sťažnosť je bezpodstatná.

Formálny dôvod zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. je daný len vtedy, nemožno-li výrok porotcov pre jeho nejasnosť, neúplnosť alebo preto, že si sám odporuje, preskúmať. V tom však, že porotcovia hodnotiac dôkazy čiastku skutočností vyskytnuvších sa na hlavnom pojednávaní, od seba odlišných a obsažených v rôznych skutkových otázkach, prijali za pravdivú, inú čiastku však nie, nelze vidieť ani nejas-

nosť ani neúplnosť ani rozpor a môže byť preto ich výrok preskúmaný. Niet tu preto tohoto sťažovateľmi vytýkaného zmätku.

Pokiaľ sťažovatelia uplatňujú vecný dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., po zákone tvrdením, že porotcami zistené skutočnosti (kladným zodpovedaním prvej a šiestej skutkovej otázky prvej skupiny) hľadiac na to, že skutkové otázky 2. až 5. tejže skupiny zodpovedali porotcovia záporne, neposkytujú dostatočný základ k záveru, že obžalovaná spáchala trestný čin v úmysle vopred uváženom po dostatočnej úvahe, je zmätočná sťažnosť **b e z z á k l a d n á**.

Porotcovia kladným zodpovedaním prvej skutkovej otázky prvej skupiny prijali za zistené, že obžalovaná A. ráno dňa 18. septembra 1936 v M., súc sama v dome so svojou zamestnateľkou K., keď uvidela oknom, že K. sedí v letnej kuchyni s tvárou odvrátenou od dverí a má hlavu opretú o ruku, zanechala prácu, odišla si pre sekeru do komory a súc sekerou ozbrojená, nepozorovane sa priblížila ku K. Potom sekerou uderila K od zadu do temena hlavy tak prudko, že jej roztrieštala zadnú časť temennej kosti, následkom čoho K. sa svalila na zem, kde ju obžalovaná ešte viackrát uderila sekerou do hlavy, čím jej bolo spôsobené rozsiahle popraskanie kostí lebečných a rozdrúžganie mozgu na viac miestach, takže K. následkom týchto zranení tohože dňa o 11. hod. zomrela.

Taktiež zistili porotcovia kladným zodpovedaním šiestej skutkovej otázky prvej skupiny, že obžalovaná už ráno dňa 18. septembra 1936, **k e d' v s t a l a**, bola pevne rozhodnutá, že K. usmrť a preto, keď prišla na jej zavolanie 8ročná S., poslala ju i s 3ročnou dcérou K-ovej, dajúc im dvoch zajačkov, aby sa s nimi hraly, s kočiarikom von z domu na ulicu a keď zostala v byte sama s poškodenou, usmrtila ju.

Z horeuvedených skutočností a zvlášť z toho, že obžalovaná pripravila vec tak, aby v dobe spáchania činu nebol nikto okrem nej a poškodenej v dome prítomný, že deti, dajúc im hračky, poslala na ulicu, bezpochybne plynie, že obžalovaná sa myšlienkou poškodenú usmrť dlhšiu dobu zaoberala, že po kľudnom uvažovaní sa rozhodla spôsobiť výsledok trestným zákonom zakázaný, konala tedy v úmysle vopred uváženom, ako to ustanovuje § 278 tr. z.

Právom preto bol čin obžalovanej kvalifikovaný za zločin vraždy a nie len za zločin úmyselného zabitia človeka podľa § 279 tr. z. Správny právny záver porotného súdu, že obžalovaná konala v úmysle vopred uváženom, není vyvrátený tým, že porotcovia neprijali za zistené všetky skutočnosti smerujúce k ustáleniu tohoto vopred uváženého úmyslu, zvlášť že obžalovaná počas svojej služby u manželov K. obľúbila si manžela K-ovej a jeho dieťa a začala nenáviieť K-ovú, že už od mesiaca augusta 1936 zaoberala sa myšlienkou usmrť K-ovú, alebo že sa touto myšlienkou zaoberala 16. alebo 17. septembra 1936 a vtedy sa k prevedeniu činu rozhodla, lebo úmysel vopred uvážený predpokladá síce, aby medzi rozhodnutím pachateľa usmrť človeka a uskutočnením činu uplynula nejaká doba, v ktorej by pachateľ svoj čin a jeho následky v duševnom kľude rozvážil, nie je však potrebné k tomu uplynutie doby určitého presne vymedzeného trvania, a to, či pachateľ mohol svoj

úmysel v duševnom klúde uvážiť a či teda konal s úmyslom predpokladaným v § 278 tr. z., je možné dovodiť tiež z iných okolností prípadu a zvlášť z prípravy smerujúcej ku spáchaniu trestného činu a zo spôsobu jeho prevedenia tak, jako to správne dovodili porotcovia v súdenom prípade zo skutočností zistených nimi kladným zodpovedaním šiestej skutkovej otázky prvej skupiny.

Čís. 5985.

K naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 279 tr. zák. stačí (za ostatních náležitostí), když výzvě bylo přítomno více osob, nejméně dvě.

S hlediska trestných činů podle §§ 279—310 tr. zák. je nerozhodno, zda za okolností případu mohl být ohrožen veřejný klid a pořádek. Ohrožení to spočívá již samo o sobě ve skutkové podstatě těchto trestných činů.

(Rozh. ze dne 4. října 1937, Zm I 606/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem shluknutí podle § 279 tr. z. a přestupkem podle §§ 14 a 19 shromažďovacího zákona z 15. listopadu 1867, č. 135 ř. z.

Z d ů v o d ů:

Nelze přisvědčiti námitkám stížnosti proneseným na odůvodnění důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Mylný je především názor stížností zastávaný, že skutková podstata přečinu shluknutí podle § 279 tr. z. vyžaduje shluknutí, to jest jakékoliv shromáždění většího počtu lidí, z podnětu třeba nezávadného, jež je způsobilé ohroziti veřejný pokoj a pořádek. Přehlíží, že trestní zákon pojem shluknutí v jednotlivých ustanoveních, která shrnuje pod názvem shluknutí, způsobem vyčerpávajícím nedefinuje. Stížností uplatňovaná definice pojmu shluknutí odpovídá pojmu shluknutí ve smyslu § 283 tr. z. Z jasného znění § 279 tr. z. však plyne, že pro naplnění skutkové podstaty tohoto přečinu stačí přítomnost více osob, nejméně dvou, jak tomu nasvědčuje díkce §§ 83, 174 II a), 192 atd. tr. z. a zejména § 81 tr. z. («někdo sám o sobě, nebo když více lidí, a v š a k n e s r o t i v š e s e»). Je také nerozhodno, zda za daných okolností byl nebo mohl být veřejný klid a pořádek ohrožen. Že takové ohrožení spočívá již samo o sobě ve skutkových podstatách §§ 278—310 tr. z., zákon sám prohlašuje (srovnej nadpis V. hlavy druhé části trestního zákona) a není proto na soudci, aby se zabýval zkoumáním otázky, zda v konkrétním případě takové ohrožení mohlo nastati. Ostatně stížnost ani tu nevychází ze skutkového zjištění rozsudku, který zjišťuje, že se schůze zúčastnilo 250 osob, takže důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. neprovádí po zákonu (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.), což platí též